

Ze staat in een prachtig heuvelachtig landschap... mediterraan... Italië misschien? Het is zomer, vroeg in de ochtend. Warme zonnestralen op haar gezicht, ze voelt dat het weer een warme dag wordt. Nu heerst nog de ochtendkoelte. Er ligt dauw op het veld met bloemen waar ze middenin staat. Ze snuift de frisse geuren op. Een zoete bloemengeur vermengd met de pittige geur van rozemarijn. Voor haar ligt een pad dat door het veld slingert. Ze ziet dat het veld aan het einde abrupt eindigt met daarboven alleen de strakblauwe lucht. Ze begint te lopen. Haar lange rokken zwieren langs haar benen en de onderkant wordt een beetje vochtig van de dauw. In de warme ochtendzon loopt ze door het veld tot ze, toch nog onverwacht, de rand bereikt. Ze staat op de top van een heuvel. Onder haar ligt een meer; het is zo glad als een spiegel. Het pad slingert verder naar beneden tot aan de oever, waar een bootje ligt. Een eindje verderop in het meer ligt een eiland. Haar adem stokt... Op dat eiland staat een tempel. Een adembenemend uitzicht, zo in dat vroege ochtendlicht. Het raakt haar. Blij loopt ze het pad af totdat ze bij de oever komt. Kleine kiezels knerpen onder haar voeten die in dunne leren sandaaltjes zijn gestoken. Een beetje besluiteloos staat ze naar het bootje te kijken, als er ineens een man uit het struikgewas rondom de oever tevoorschijn komt. Hij is eenvoudig gekleed en maakt een buiging voor haar, waarna hij haar gebaart in te stappen. Ze pakt zijn uitgestoken hand aan, gaat op een bankje zitten en ziet hoe de man het touw losmaakt en de boot met een van de riemen van de kant duwt. In een kalm tempo roeit hij over het meer. Ze laat haar handen door het koele water glijden, terwijl het eiland steeds dichterbij komt. Als ze aanleggen, helpt de man haar uitstappen. Hij buigt weer en loopt naar een houten hutje op de oever. Ze krijgt de indruk dat hij daar woont. Ze kijkt om zich heen en ziet het zandpad dat achter het hutje omhooggaat. Het is een smal zandpad met aan beide kanten begroeiing. Lage struikjes van salie en lavendel, bijvoet en weegbree. Het pad slingert in grote spiralen omhoog. Naarmate ze dichterbij de top komt, hoort ze andere geluiden dan alleen het zingen van vogels en het zoemen van bijen en insecten. Vaag hoort ze stemmen. Meisjes- en vrouwenstemmen. Dan ineens is er een groot open veld aan haar rechterkant. Ze ziet een aantal vol- wassen vrouwen en jonge meisjes, variërend in leeftijd, grote bossen kruiden samenbinden met touw. Er staan ook kruiken op een houten tafel en er liggen messen en bolletjes touw. Onder een afdakje staat een jonge vrouw op een krukje bosjes kruiden aan de zoldering te hangen. Ondertussen kletsen de vrouwen en lachen de meisjes. Met een glimlach loopt ze door. Ze lijken haar niet op te merken. Ze volgt het pad en na een scherpe bocht staat ze ineens voor een prachtig gebouw. Ze kijkt naar de witte zuilenrij met het open plein daartussen. Wanneer ze verder loopt, het plein over, komt ze in een imposante hal. Tussen de zuilen en de wanden ontdekt ze deuren die naar verschillende ruimtes leiden. Ze loopt door de grote hal en komt uiteindelijk bij een mooi bewerkte deur. Op de deur staan allerlei symbolen gegraveerd. Ze klopt aan en gaat naar binnen. Een oudere vrouw in een prachtig gewaad staat op. Ze glimlacht naar haar en komt naar haar toe. Ze pakt haar beide handen vast en kijkt haar aan met een warme, vriendelijke blik. 'Eindelijk... daar ben je dan,' zegt ze. 'Ik heb zo lang op je gewacht.' Ergens achter hen begint een harp te spelen. Een zacht, lieflijk geluid. Wel raar, vindt ze, dat steeds hetzelfde deuntje gespeeld wordt...